

РЕШЕНИЕ

№ 4090

гр. София, 26.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 10.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **3881** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. ат Закона за устройство на територията /ЗУТ/ и чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя К. Н. А. срещу Заповед № РД-20-46 / 22.04.2010 г. на Директора на Дирекция „Контрол по строителството”, Столична община, с която е наредено премахване на временен строеж „Кафе – сладкарница”, находящ се в имот, частна общинска собственост УПИ I –, „за жилищно строителство и магазини”, кв.76, м. „К.” по плана на [населено място], като неподходяща по местонахождение.

Жалбоподателят моли заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Излагат се съображения за липсата на изслушване по реда на чл.196, ал.2 от ЗУТ, липсата на мотиви и фактически основания за издаване на заповедта, грешка в бащиното име на управителката, както и за това, че обектът не е сред изброените в чл.195, ал.5 от ЗУТ. Сочи и наличието на висящ съдебен спор за премахването на остъклената тераса към заведението.

Ответникът по делото, Директорът на Дирекция „Контрол по строителството”, Столична община в писмен отговор по жалбата изразява подробно становище срещу основателността на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, подадена от надлежни

страни – лица с активна процесуална легитимация и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.195 ал.5 от ЗУТ кметът на общината може да задължи със заповед собствениците да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите.

Кметът на общината може да предостави своите функции по ЗУТ на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация - §1, ал.3 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ. Със заповед №РД-09-3345/29.05.2008г. кметът на СО е делегирал правомощията си по чл.195 ЗУТ на директора на дирекция „Контрол по строителството“.

При горните аргументи, следва да се приеме, че заповедта е издадена от компетентния за това административен орган и в предписаната от закона форма на мотивирана заповед, поради което не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност, съгласно чл.148, т.1 и т.2 от АПК.

Съдът не установява и съществени процесуални нарушения в процедурата, налагащи отмяна на акта по чл.146, т.3 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.196, ал.2 ЗУТ комисията събира служебно всички необходими данни и изслушва заинтересованите лица. Разпоредбата е с оглед гарантиране правото на защита на засегнатите лица.

Назначена е комисия по чл.196, ал.2 от ЗУТ, която е събрала необходимите документи, извършила е оглед на място и е отразила констатациите и решението си в протоколи от 17.02.2010 г. и от 25.03.2010 г.

Съдът не приема твърдението на жалбоподателя, че е налице нарушение на процедурата поради неизслушването на управителя на дружеството.

Напротив, комисията е предоставила на управителката на дружеството първия протокол с констатациите си и с писмо изх. № 6602 / 227 от 24.02.2010 г., връчено на последната с обратна разписка на 15.03.2010 г. я е поканила на датата и часа, насрочен за оглед на място, а именно на 25.03.2010 г. от 10.00 ч. за присъствие и становище, с което е изпълнила задължението си да предостави възможност на заинтересованото лице да бъде изслушано. Неявяване на представител на жалбоподателя на посочените в поканата място и час не е обстоятелство, което може да опорочи процедурата.

При горното, следва да се приеме, че е изпълнена процедурата, предшестваща издаването на заповедта и регламентирана в чл. 196 ЗУТ.

При събраните по делото доказателства, съдът счита, че оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон, съответно отговаря и на целта на същия, поради което не са налице основания за отмяна и съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Страните не оспорват фактическите констатации по изпълнение и местонахождение на строежа. От жалбоподателя се оспорва само правилното приложение на законовата разпоредба на чл.195, ал.5 от ЗУТ.

На първо място, съдът не споделя съображенията на жалбоподателя, че обектът не е сред изрично изброените в чл.195, ал.5 от ЗУТ, към които е приложима тя, доколкото именно сред тях са и „временните постройки“, какъвто е статутът на процесния строеж. Между страните не е спорно, а и от представените документи е видно, че процесният строеж „Кафе – сладкарница“, ползвана като ресторант, е изградена въз основа на одобрени на 28.08.1990 г. от Председателя на ИК на ОБНС проекти и Разрешение за строеж № 29 / 25.10.1990 г. на началник управление на ОБНС „Триадица“ на основание чл.120, ал.4 от отм. ППЗТСУ - това са временни постройки, които не са свързани с организацията и механизацията на строителството, допускани по изключение, във връзка с възникнали обществени нужди върху терени, предназначени за други мероприятия.

Временната постройка е „неподходяща по местонахождение“, като непредвидена по действащия регулационен план и разположена върху имот, частна общинска собственост, актуван с АОС № 1512 / 2010 г., представляващ УПИ I – „за жилищно строителство и магазини“, кв.76, м. „К.“ по плана на [населено място], съответно пречи за реализиране на предвиденото с него мероприятие – девететажна масивна жилищна сграда, едноетажна масивна жилищна сграда и едноетажен магазин. Привеждането на устройствените зони и параметрите на застрояване на плана за регулация и застрояване за м. „К.“ в съответствие с новия общ устройствен план на С. е разпоредено на район „Триадица“ от главния архитект на Столична община с писмо ГП-91-00-3 / 06.03.2007 г.

Съгласно §6а, ал.1 и ал.2 от ПЗР на ЗУТ /ДВ, бр.6 от 1998 г./ временните постройки, разрешени по реда на чл.120, ал.4 от отменения ППЗСТУ / се премахват в срок от три години от влизане в сила на конкретните изменения.

Предвид § 17 от ПЗР на ЗУТ се премахват обекти с временен устройствен статут, изградени по реда на отменената ал. 4 на чл. 120 от ППЗТСУ върху земя държавна или общинска собственост, освен в два случая: 1. ако се запазят до възникване на инвестиционната инициатива за реализиране предвижданията на ПУП с решение на областния управител / съответния общински съвет/, като при реализиране на предвиденото мероприятие се премахват без да се заплащат въз основа на заповед на кмета на общината, издадена по реда на чл.195 и чл.196 от ЗУТ, или общинския съвет, в зависимост от собствеността на земята или 2. ако придобият траен градоустройствен статут по реда на ал. 2 от § 17 ЗУТ, чрез изменение на ПУП с цел предвиждане на изпълненото строителство.

В случая този временен строеж не е потвърден с план за застрояване, т.е. няма траен градоустройствен статут и няма решение на областния управител / общински съвет за запазването му, съответно е неподходящ по местонахождение, след като пречи за реализиране на предвиденото по плана мероприятие.

Заповедта е коректно мотивирана с релевантните фактически обстоятелства и правни основания, които обосновават прилагането на цитираните в нея разпоредби, съответно съставляват основание за издаване на процесната заповед.

Грешката в башиното име на г-жа А. / „Н.“ вместо „Н.“/ не се отразява по никакъв начин върху законосъобразността на акта. Лицето е цитирано качеството на управител на [фирма], [населено място], което е коректно индивидуализирано и с ЕИК.

Сочения висящ съдебен спор касае законосъобразността на друга заповед за премахване на обект по реда на чл.57а от ЗУТ, който макар и до процесния, е различен от него, поради което е неотнoсим към настоящия спор.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноси по делото. Такива са поискани своевременно от ответника за юрисконсулско възнаграждение, които съдът определя в размер на 150 / сто и петдесет/ лева, съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място], представлявано от управителя К. Н. А. срещу Заповед № РД-20-46 / 22.04.2010 г. на Директора на Дирекция „Контрол по строителството”, Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община / Дирекция „Контрол по строителството”/ направените по делото разноси в размер на 150 / сто и петдесет/ лева.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.
Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: